

Universitätsbibliothek Paderborn

Instructio practica ...

De Sacerdotii Origine & Præstantia - Variis item Industriis, & Praxibus, quibus Sacerdotes boni ad Dei gloriam suámque & Proximi salutem promovendam sunt usi ; Malorum Qvoque Sacerdotum infelici interitu, radicibus, & remediis Cui etiam Compendium Ritualis, ea, quæ pro commodiori Sacramentorum & ...

Lohner, Tobias

Dilingæ, 1681

Exempla Constantiæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48600](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48600)

Et pro honore DEI libenter exilium cordis velle sustinere, Et in nullo seipsum querere, nec ad proprium tantum respicere. Unde merito S. Laurentius Justin. de connub. c. 15. ait: *Hac vicissitudo amantibus est dem laboriosa, sed exercitatis perutilis; parit enim militatam, custodit innocentiam, offensam mundat, cendit Spiritum, dolorem inducit, prudentiam commendat perseverantiam, custodia adhibet diligentiam, torporem excutit, concupiscentiarum flammam extinguit, ad inquisitionem provocat, qualiterque reperiri non sufficiens edocet.* Ob quam causam multi Sacerdotes in exilium cum magna alacritate tolerarunt.

Christus, ut omnibus Sacerdotibus exemplum præberet, quâ ratione etiam internas animi derelictiones sustineret, debent, etiam ipse eas prius in cruce sustinere voluit, quæ ideo ad eas indicandas clamavit: DEUS meus, ut quid dereliquisti me? Marc. 15.

Quidam non minus egregius DEI amator dicebat de ipso: *Quadraginta jam annis servio DEO in multitudine, sine ullo gustu & consolatione, eo tamen die, eam facio, suave mihi experior, & expeditum virtutis exercitium; at quando mihi in hoc desum, sentio me sum torum flaccidum ac penè exarescentem.* Rodericus 1. tr. 8. c. 29.

Exempla Constantia.

I. Constantia est Virtus, quâ quæcunque impeditur bonarum actionum, vel ex ipsa humani cordis infirmitate, vel ex alijs causis extrinsecis provenientia superatur, & in ijsdem actionibus stabiliter perseveramus. Quæ eadem virtus Sacerdotibus tantò magis necessaria est, quòd nobiliores sunt labores, quos pro DEI Gloria, & proximi salute suscipere solent; *incassum enim vincitur, si ante terminum deseratur; quia frustra currit, qui prius, quàm ad metam venerit, desinit;* ut sapienter S. Gregorius l. 1. moral. advertit; alioquin illam S. Pauli ad Galat. 5. reprehensionem audiet Sacerdos: *Currebatis bene, quis vos impedivit non obedistis?*

uitati? persuasio hac non est ex eo, qui vocat vos. Mem-
 ore ergo quivis salubrem S. Joannis 2. ep. adhortationem
 audire debet: *Videte vosmetipsos, ne perdatis, qua operati
 estis, sed ut mercedem plenam accipiatu, quemadmodum
 multi Sacerdotes per suam constantiam obtinuerunt, in dua-
 bus præcipue occasionibus.*

II. Prima est in propositis & bene cæptis fortiter & con-
 stanter exequendis; non enim est magnum, teste S. Augusti-
 no, inchoare, quod bonum est; sed consummare hoc solum
 perfectum est. Vigor namque virium virtutum, ut S. Ber-
 nardus in epist. 129. sapienter advertit, consummatio est.
 Tolle perseverantiam, nec obsequium mercedem habet, nec
 beneficium gratiam, nec fortitudo laudem. Denique non
 qui inceperit, sed qui perseveraverit usque in finem, hic
 salvetur. Unde non quaruntur juxta S. Hieronymum l.
 1. contra Jovin. in Christianis (quantò magis Sacerdotibus)
 incipia, sed finis. Paulus male cepit, sed bene finivit. In-
 da laudantur exordia, sed finis prodicione damnatur.
 Quam generosè verò hanc constantiam tenuerint multi Sa-
 cerdotes, ex sequentibus exemplis constabit.

Christus de seipso dixit ad Patrem: *Opus consummavi,*
quod dedisti mihi, ut faciam. Jo. 17. Et in cruce: *Con-*
summatum est. Jo. 19. Unde S. Bernardus in die Parasce-
 ves, super verba illà: *Descendat, si Rex Israël est.* Imò ve-
 re, ait, *quia Rex Israël est, titulum Regni deserere non de-*
bet, cum enim salvus esse non possit, nisi qui persevera-
verit usque in finem, quantò minus poterit esse Salvator?

S. Paulus de sua constantia ipse etiam testimonium sac-
 clarum protulit, dum ad Timotheum 2. E. 4. dixit: *Bonum*
certamen certavi, cursum consummavi, fidem servavi:
in reliquo reposita est mihi corona justitia, quam reddet
mihi Dominus justus Iudex.

S. Thomas Cantuarenis Archiepiscopus, cum Henricus
 Rex Angliæ, coacta Synodo Provincialium Episcoporum, le-
 ges tulisset utilitati ac dignitati Ecclesiasticæ repugnantes,
 adeò constanter obsticit regiæ cupiditati, ut neque pollici-
 tationibus, neque terroribus à sententia decedens in exilium
 pulsus sit, ejectis cum illo omnibus propinquis & amicis, ac
 juramento adstrictis, quòd Thomam adire velint, ut saltem
 misera.

miserabili suorum casu moveretur, qui à sancto proprio
privatis incommodis deterreri non potuit. Sed non
xit ille carnem vel sanguinem, neque ullus in eo humi-
tatis sensus Pastoralis officij constantiam labefactavit.
ta 29. Dec. apud Surium & alios.

S. Ignatius Loiola in rebus arduis urgendis constanti-
mus erat. Causæ hujus constantiæ erant, quòd ante
quidquam aggredere, omnia benè circumspiciebat
examinabat. Deinde quia multùm orabat, cum la-
gratiam à DEO petens, unde sæpe voluntatem divini
vinitus intelligebat, non sinens se ab ea avelli. De
quia viros peritissimos, quorum curæ res commissa
consulebat. Hinc Julius III. festivè Principes mor-
ne cum Ignatio contenderent, nî victi vellent discedere,
delicet ob ejus in rebus agendis constantiam & fortitu-
nem. Maff. l. 3. c. 9. & Ribad. l. 5. c. 9.

S. Franciscus Xaverius, licet Meliaporæ in templo
Dœmnibus cæsus sit, ut triduo illi decumbendum
perseverabat tamen in oratione invocans B. Virginem
tim, ubi convaluit, in templum rediit, quâ constantiam
Et Dæmones nihil ausi fuerunt, nisi quòd Monachorum
more in choro quasi matutinum recitarent. Vit. l. 2. c. 1.
Ejusdem miram in itinere ad Mauricenses & in Japoniam
suscipiendo constantiam, quisquis apud Tursellinum in
ta l. 3. c. 2. & 17. legerit, admirabitur profectò, potius
periri hominem, qui contra tot difficultates, ex ornata
occurrentes, totque virorum sapientissimorum dehorta-
nes in eo consilio immotus persistere, & tam feliciter
exitum perducere potuerit.

Alanus de Solminihac Episcopus euidam Episcopo
bens, duos se pedes habere indicavit, bonitatem, & firmitatem,
firmitatem, & cum his se semper anibulare. Difficultates
occurrentes tam parùm horruit, ut potius animosior
sit factus; hinc aliquando loquens de contradictionibus
quas ab Ecclesiasticis suis patiebatur, ipsemet, aiebat
ne nescio, quid hoc sibi velit, quanto plus exagitor, quanto
animosior, fortiorque evado. Leges à se semel in Dico
si latas inviolabiliter observari fecerat, nec unquam
remisit, utcunque Regni Magnates apud eum suis precibus
intra-

instituerint, & se ob repulsam eorum odium incursum
 præviderit; quam constantiam in oratione præcipue DEUS
 contulit, è qua sæpe tam heroico digressus est animo,
 imperterritus Regibus etiam in faciem restitisset, quin
 ipsam necem pro JESU Christi gloria lubens sustinisset.

Vita l. 3. c. 6.

III. Altera occasio est in morte pro DEI gloria & ovium
 salute subeunda; quæ quàm propria sit sacerdotibus curam
 animarum gerentibus, ex ipso Christi summi Pastoris testi-
 monio liquet. Jo. 10. *Bonus Pastor animam suam dat
 pro ovibus suis. Mercenarius autem, & qui non est Pa-
 stor, cuius non sunt oves propria, videt lupum venientem,
 & fugit; cuius Constantiæ exempla præclara sequentes Sa-
 cerdotes reliquerunt.*

S. Thomas Cantuariensis Episcopus, cum nefarii Satellites
 Regis clam Cantuariam convenientes, Episcopum in tem-
 plo Vespertinis horis operam dantem aggressi fuissent Cle-
 ricis templi aditus præcludere conantibus accurrens, o-
 culum aperuit, illis usus verbis ad suos: Non est DEI
 Ecclesia custodienda more castrorum, & ego pro Ecclesia
 DEI libenter mortem subibo. Tum ad Milites conversus,
 vos, ait, DEI jussu cavete, ne cuiuspiam meorum nocentis.
 Dein flexis genibus, DEO, B. MARIÆ, & S. Dionysio, re-
 liquisque Sanctis ejus Ecclesiæ Patronis, Ecclesiam & seip-
 sam commendans, sacrum caput eadem constantiâ, quâ ini-
 quissimi Regis legibus restiterat, impio ferro præcidendum
 contulit. Vita. 29. Dec.

S. Emmeramus Episcopus Ratisbonensis, ut Theodonis
 Ducis Filiam à crimine cum Sigibaldo commisso liberaret,
 in se culpam suscepit; unde in itinere à Lamberto Theodo-
 nis Genero deprehensus, inprimis spoliatus chlamyde & sto-
 la, dein funibus ad scalam alligatus, digitos articulatim
 præcisos, oculos, nares & aures amputatas, cum utroque
 pede & palmis linguâ, ipsisque verendis impudenter abs-
 tractis amisit, & tamen in his omnibus cruciatibus ne gemi-
 tas egit; unde meritò in animæ exitu lux immensa ex ore
 illius procedere, & cælos instar fulminis penetrare visa est.
 Vita 22. Sept. apud Surium & alios

P. Antonius Pintus Japon è Societate JESU, rare virtutum
humilitatis, ac caritatis, quadraginta tribus annis, quatuordecim
in Societate vixit, multa millia Gentium convertit. Tunc
captus Nangasachij, post triennem carcerem archiepiscopi
per triginta dies bullientes aquas sulphureas suffragatus
vísque assatus est. 3. Sept. 1632. Vita Mastrill. c. 18.

P. Marcellus Mastrillus à S. Francisco Xaverio mirabiliter
curatus, & in Japoniam missus, ibidem primò diducit
ribus per contortum funem suspensus, capite in aqua
merso, retexente se fune violenter rotatus est. Deinde
supina facie alligatus, infusa in faciem magna vi aqua
suffocatus est. Tum candente ferro virilia ustularum
verecundam barbariem detestatus esset, aqua cruciatum
rursus admotus est. Demum prælatâ mortis causâ, pietatis
fidem exteram venisset prædicatum, jumento eductus
tenatus, os dentato constrictus lupato, capitis parte
rasus, in læva verò minio probros infectus, capite
hem genuum tenus immerso pedibus suspensus in
usque diem, post illam depositus, tertio acinacis
truncatus est, rursusque terra validè contremuit.

§. VI.

De Exemplis Temperantiæ relictis à Sacrosanctis
tibus.

Temperantia est virtus, quâ coërcemus appetitum
rebus, quæ inordinatè vel turpiter appetuntur. Quæ
rò variæ sunt ejusmodi res, erga quas inordinatus
titus vel usus cohiberi debet, videlicet divitiæ,
venera, cibus & potus, honor, membrarum liberatio,
cupationes, hinc variæ quoque Temperantiæ species
gnantur à Theologis, de quibus proin seorsum nunc
dum erit.

Exempla Paupertatis Spiritualis.

I. Latiùs hîc sumitur Paupertas Spiritualis, pro
delicet contemptu opum, quo non excludimus